

og det tyder paa, at han ikke ret anerkjender Betydningen af de Friheder, som ere hjemlede ved Bestemmelserne i Grundloven. Naar han nu i dette Dieblik optræder med en saa overordentlig Styrke for at gennemføre Noget, der umuligt kan gennemføres i en kort Tid, er det da ikke naturligt, at jeg kommer til den Slutning, at han fremdrager de Forbringere, som han ikke stillede dengang, da Grundloven blev givet, fordi han ikke har en saa levende Interesse for Sagen, som vilde være nødvendig for at fordre en snarlig Gjennemførelse af Rævningsinstitutionen; thi ellers vilde alle de finantzielle Betragtninger og deslige, som han anstiller, ikke fremkomme her. Har jeg nogen- sinde benægtet, at en stor Opgave for Rigsdagen er den at bringe Orden i Statshuusholdningen og at spare Borgerne Penge; men man kan gjøre rig og fattig paa forskjellig Maade; man kan spare Skillingen og lade Daleren gaae. Man kan i mange Tilfælde ved at give Penge ud skaffe Folk store og rige Rentier, og saaledes kan man ogsaa ved de Institutioner, man giver, hæve Folket saaledes, at de Skillinger ikke ere tabte, der i et givet Dieblik udgives. Men hvorledes kan den ærede Rigsdagsmand atter og atter imod mig fremdrage dette finantzielle Spørgsmaal? Har den ærede Rigsdagsmand nogen- sinde seet Forslag om Indførelsen af Rævninger, der ere i den Grad sparsommelige med Hensyn til Personer og finantzielle Offre som dette Forslag? Jeg tør sige, at dersom han vil gjøre sig bekendt med de forskjellige Love, der ere gaaede igjennem i andre Lande, saa maa han sige Nei, og det, fordi man næsten overalt har thyt til collegiale Rætter, hvor det finantzielle Offer har været saare stort og Kravet paa Mennekketæfter endnu større. Jeg har netop knyttet det af mig foreslaaede til det Bestaaende; jeg har ikke forhindret paa nogen Maade, om ogsaa mit Forslag gaaer igjennem, at Underdommernes Antal kan blive betydeligt forringet, og jeg gaaer med Fornøielse ind paa enhver Forandring, som bestemmer et ringere Antal af Rævningsdommere, forsaavidt man troer at kunne nøies med et saadant. Jeg har foreslaaet Criminal- og Politiretten i Rjøbenhavn ophævet, og at der kun skulde være 6 Dommere istedetfor 9, og jeg spørger derfor:

Hvor ere de Offre, som ere foreslaaede? Nei, den ærede Rigsdagsmands saade Indsigelse er en heel anden; det er de ulykkelige „Auctionsdirecteurer“ han vil af med; at faae disse afskaffede er hans Hovedopgave, og alt det Andet svinder for ham ind til Intet i Sammenligning dermed. Om nogle af disse Auctionsdirecteurer tillige ere Dommere, er dog virkelig den største Betingelse, der kan tænkes, hvor der er Spørgsmaal om at gennemføre en Institution som den, der her er Tale om; og dog fremhæves det som en Vanskelighed for at gennemføre denne Institution under de nuværende Forhold. Kan man tænke nogen forunderligere Maade at begrunde en Modstand paa end den, og maa jeg ikke troe, at det dog i Virkeligheden ikke er nogen stærk Interesse, den ærede Rigsdagsmand har for denne Institutions Indførelse, naar han vil fremsætte en saadan Indsigelse? Den ærede Rigsdagsmand gif videre, og i det, han sagde, saae jeg, at det skortede ham stærkt paa Grunde. Han talte om Dannelsens Glitterstads og Ringgeagt for Befolkningen og den simple Mand; er det et Dieblik at tale om det paa den Maade, naar jeg netop søger at drage Befolkningen frem, for at den som Meddommere kan tjene Retspleiens Haandhævelse? Er det Foragt, der vises? Naar har jeg foragtet Rigsdagen eller de Mænd, der arbejde i den; naar har jeg udtaalt noget Saadant? (Tscherning: Det ærede Medlem gaaer i Spænd med dem, der have gjort det!). Vil den ærede Rigsdagsmand bære alle de Skylder, som alle de have, der gaae i Spænd med ham? Den ærede Rigsdagsmand er ansvarlig for sig selv, han har Nok at være ansvarlig for; han skal ikke tage formeget Ansvar paa sig. Men jeg beder ogsaa om, at jeg kun er ansvarlig for mig selv. Jeg har Ingen, der paa den Maade slutter sig til mig, jeg staaer ene; men jeg vil ogsaa have Ret til at hæve mine egne Anskuelser. Naar saa den ærede Rigsdagsmand siger, at jeg har ladet forskjellige Tider gaae tilspilde, for at udvikle en Offentlighed, der skulde være gavnlig, veed da den ærede Rigsdagsmand ikke, at netop den Lov, han angreb, indeholder Bestemmelser, som muliggjøre denne Offentlighed for Høiesteret, men at man, lempende sig efter Forholdene, har stillet to Alternativer? Er der da